

Gods dienaressen en seksueel misbruik

P. Vijfhuizen,
Capelle a/d IJssel

Met enige regelmaat komt seksueel misbruik via de media onder de aandacht. Ook binnen onze gezindte blijkt dit onderwerp een grote zorg.

Omdat ik de laatste jaren van mijn carrière bij de politie werkzaam was als zedenrechercheur in de regio Rotterdam heeft dit onderwerp mijn warme belangstelling. Het waren intensieve en bijzondere jaren, gekleurd door de aard en de impact van een bijzonder stuk politiewerk.

Confrontatie met seksueel misbruik grijpt diep in en roept vele vragen op. Eén daarvan is of justitieel onderzoek per se noodzakelijk is. Binnen deze beperkt toegemeten ruimte wil ik één van die mogelijkheden nader toelichten.

Titel XIV van het Wetboek van Strafrecht, van artikel 239 tot 254a, betreft misdrijven tegen de zeden. Zedenmisdrijven vallen onder de zwaardere delicten, met strafbaarstellingen variërend van twee

maanden tot twaalf jaar gevangenisstraf. Alle strafbare vormen van seksueel misbruik vallen onder de misdrijven, voluit gepleegd binnen onze samenleving, waardoor het Wetboek van Strafrecht van toepassing is.

Slachtoffers staan voor ingrijpende keuzes. Doe ik wel of geen aangifte? En wat zijn de gevolgen daarvan? Die beslissing ligt alleen bij het slachtoffer, of bij de wettige vertegenwoordiger, en is verstrekkend en ingrijpend. Een dergelijke keus vraagt om een gedegen afweging. Slachtoffer en dader zijn vaak familie of bekenden van elkaar. Dat zorgt bij aangifte voor een drempel. Dat heeft de wetgever ook onderkend, want na melding bij de politie blijft de beslissing tot het doen van aangifte nog steeds bij het slachtoffer.

Hulpverlening richt zich op opvang en herstel van slachtoffers. Justitie doet voornamelijk aan waarheidsvinding. Zij heeft bevoegdheden, technieken en (dwang)middelen, die alleen de overheid toekomen. Het is een zwaar traject voor alle betrokkenen.

Een op de zes slachtoffers doet uiteindelijk aangifte, en 80% daarvan leidt tot een veroordeling.

Schaamte en schande vullen dus de doofpot. Kan het de bedoeling zijn dat een slachtoffer, ondanks intensieve hulpverlening, een lange moeizame weg van herstel moet gaan, terwijl een vaak manipulatieve dader vrijuit gaat? Dat is hoogst onrechtvaardig. Daarom pleit ik voor een wettelijk verplichte melding bij zedenmisdrijven, waarbij de keuze om wel of geen aangifte te doen uiteraard blijft bestaan.

Seksueel misbruik is een uiterst beladen en complex onderwerp. De mogelijkheid van een justitieel onderzoek blijft te vaak onderbelicht, of wordt gemeden. Romeinen 13:4 is daarover duidelijk: 'Want zij (de overheid) is Gods dienaressen, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, zo vrees; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; want zij is Gods dienaressen, een wreekster tot straf degene die kwaad doet!' 